

Zarzuty i główne argumenty

Pierwszy zarzut podnoszony w ramach odwołania dotyczy naruszenia prawa i przeinaczenia. Zarzut ów składa się z trzech części i nawiązuje do pkt 36, 39, 43-56, 62 i 63 zaskarżonego wyroku.

W ramach pierwszej części zarzutu Komisja twierdzi, że dokonując interpretacji ogłoszenia o konkursie Sąd naruszył prawo. W pkt 36, 45, 47-56 zaskarżonego wyroku Sąd błędnie jej zdaniem uznał, po pierwsze, że przymiotnik „pełne” użyty w wyrażeniu „pełne wykształcenie prawnicze”, występującym z kolei w ogłoszeniu o konkursie, nie odnosi się do treści wymaganego dyplomu i, po drugie, że słowo „odpowiadający” użyte w wyrażeniu „dyplom odpowiadający co najmniej uzyskaniu maîtrise”, nie nawiązywał do dyplomu, lecz do wykształcenia. Podobnie Komisja uznaje, że wykładnia kontekstowa i celowościowa w niczym nie uzasadniają wniosków Sądu, gdyż wykładni warunków udziału w konkursie należy dokonywać w świetle opisu zadań związanych z zajmowaniem stanowiska obsadzanego w drodze konkursu, które zgodnie z załącznikiem I do ogłoszenia o konkursie są zadaniami z zakresu tłumaczenia, wykonywanymi przez „wysoko wykwalifikowanych prawników, którzy uzyskali dyplom ukończenia studiów”.

W ramach drugiej części zarzutu Komisja podnosi naruszenie prawa w ramach dokonywania wykładni art. 5 ust. 3 lit. c) oraz i) regulaminu w pkt 46-49 i 52-53 zaskarżonego wyroku. Komisja uważa, że przywołany przepis regulaminu nie odgrywa żadnej roli w kontekście procesu rekrutacji, a w szczególności nie stoi na przeszkodzie wyłącznie temu by na etapie redagowania treści ogłoszenia o konkursie administracja przewidziała warunki udziału, które byłyby bardziej surowe aniżeli kryteria sformułowane w rzeczonym przepisie. Wbrew wykładni, której dokonał Sąd, Komisja jest zdania, że ogłoszenia o konkursie nie można interpretować w świetle przywołanego przepisu regulaminu.

W ramach trzeciej części zarzutu Komisja powołuje przeinaczenie treści wydawanego przez uniwersytet w Poitiers tytułu zawodowego master oraz aktu kandydatury przedstawionego przez skarżącego w pierwszej instancji. Komisja uważa, że z tych dwóch dowodów wynika w sposób oczywisty, że skarżący nie uzyskał dyplomu zaświadczonego uzyskanie tytułu master 2 w dziedzinie prawa, wydawanego po ukończeniu 5-letnich studiów prawniczych, czego wymagało ogłoszenie o konkursie. W związku z tym stwierdzenia zawarte przez Sąd w pkt 39 i 43-44, 52-54 zaskarżonego wyroku są, zdaniem Komisji, błędne.

Drugi zarzut podnoszony w ramach odwołania dotyczy naruszenia prawa w ramach dokonywania wykładni zasad regulujących ograniczenie uprawnień komisji konkursowej na etapie weryfikowania posiadania przez kandydata dyplomu. Ów drugi zarzut, nawiązujący do pkt 37, 52 i 54-56 zaskarżonego wyroku, ma na celu zakwestionowanie rozumowania Sądu, w myśl którego komisja konkursowa musi zaakceptować dyplom skarżącego w postępowaniu w pierwszej instancji wyłącznie w oparciu o przepisy krajowe regulujące wydawanie dyplomów.

Trzeci zarzut podnoszony w ramach odwołania, nawiązujący do pkt 39, 44, 47-48, 52, 57-61 zaskarżonego wyroku, dotyczy naruszenia obowiązku uzasadnienia, ponieważ w opinii Komisji Sąd nie wskazał w ostatecznym stopniu, na podstawie których elementów akt uznał on, że skarżący w pierwszej instancji dysponuje dyplomem zgodnym z wymogami sformułowanymi w ogłoszeniu o konkursie. Ponadto Sąd sam sobie zaprzecza, ponieważ po tym jak przyznaje, że odbycie pełnego wykształcenia prawniczego i uzyskanie dyplomu ukończenia pełnego cyklu studiów uniwersyteckich stanowią dwie odmienne rzeczy, stwierdza posiadanie przez skarżącego takiego dyplomu, nie wskazując, który z przedstawionych dowodów można by uznać za wykazujący istnienie odbycia pełnego wykształcenia prawniczego. W końcu Sąd nie objaśnił w opinii Komisji w dostatecznym stopniu, dlaczego w wyroku wydanym w sprawie T-420/13, który korzysta z powagi rzeczy osądzonej, dyplom skarżącego nie został dopuszczony w postępowaniu o udzielenie zamówienia na usługi tłumaczeniowe w charakterze freelancera na potrzeby administracji Trybunału Sprawiedliwości, podczas gdy ten sam dyplom miałby teraz uzasadniać mianowanie na stanowisko prawnika-lingwisty w służbie tłumaczeń Trybunału.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Okryžen syd Błagojewgrad (Bułgaria) w dniu 16 stycznia 2018 r. – Bryan Andrew Ker / Pawło Postnow, Natalia Postnowa

(Sprawa C-25/18)

(2018/C 112/28)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Okryžen syd Błagojewgrad

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Bryan Andrew Ker

Strona pozwana: Pawło Postnow, Natalia Postnowa

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy uchwały nieposiadających osobowości prawnej wspólnot – utworzonych na mocy ustawy ze względu na posiadanie szczególnych określonych praw – które są przyjmowane większością członków tych wspólnot, lecz wiążą wszystkich członków, w tym również niegłosujących, stanowią źródło „zobowiązania umownego” dla celów określenia jurysdykcji krajowej sądów w trybie art. 7 pkt 1 lit. a) rozporządzenia [Parlamentu Europejskiego i Rady (UE)] nr 1215/2012 ⁽¹⁾ [z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych]?
- 2) W wypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze, czy należy do takich uchwał stosować zasady określania prawa właściwego dla stosunków umownych uregulowane w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 593/2008 ⁽²⁾ z dnia 17 czerwca 2008 r. w sprawie prawa właściwego dla zobowiązań umownych (Rzym I)?
- 3) W wypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytania pierwsze i drugie, czy do takich uchwał należy stosować zasady określone w rozporządzeniu (WE) nr 864/2007 ⁽³⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lipca 2007 r. dotyczącym prawa właściwego dla zobowiązań pozaumownych (Rzym II), a także które z zasad wskazanych w tym rozporządzeniu w odniesieniu do pozaumownych źródeł odpowiedzialności należy zastosować?
- 4) W wypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze lub drugie, czy uchwały wspólnot nieposiadających osobowości prawnej związane z kosztami utrzymania budynków należy uważać za „umowę o świadczenie usług” w rozumieniu art. 4 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 593/2008 z dnia 17 czerwca 2008 r. w sprawie prawa właściwego dla zobowiązań umownych (Rzym I) czy też za dotyczące „prawa rzeczowego” lub „prawa do korzystania z nieruchomości” w rozumieniu art. 4 ust. 1 lit. c) tego rozporządzenia?

⁽¹⁾ Rozporządzenie [Parlamentu Europejskiego i Rady (UE)] nr 1215/2012 [z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych, Dz.U. 2012, L 351, s. 1.

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 593/2008 z dnia 17 czerwca 2008 r. w sprawie prawa właściwego dla zobowiązań umownych (Rzym I), Dz.U. 2008, L 177, s. 6.

⁽³⁾ Rozporządzenie (WE) nr 864/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lipca 2007 r. dotyczącym prawa właściwego dla zobowiązań pozaumownych (Rzym II), Dz.U. 2007, L 199, s. 40.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez cour du travail de Liège (Belgia) w dniu 18 stycznia 2018 r. – V / Institut national d'assurances sociales pour travailleurs indépendants, Securex Integrity ASBL

(Sprawa C-33/18)

(2018/C 112/29)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour du travail de Liège

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: V

Strona pozwana: Institut national d'assurances sociales pour travailleurs indépendants, Securex Integrity ASBL